

DE NIEUWE SCHOENEN VAN MARKUS

Try walking in my shoes

You'll stumble in my footsteps
(Martin Gore/Depeche Mode)

Je est un autre
(Arthur Rimbaud)

ISBN 978-94-6418-701-4
©Ingrid Knipfer; Oostende januari 2021
Omslagfoto: schoenen Hermès Paris

INGRID KNIPFER

DE NIEUWE
SCHOENEN
VAN
MARKUS

roman

De Singel Uitgevers

(proloog)

Voor de tiende keer liep hij door de twee gangen in de ondergrondse parkeergarage. Hij probeerde het nogmaals, drukte op de knop van zijn autosleutel, maar hoorde geen klik, geen enkele auto die reageerde. Markus twijfelde nog meer aan zichzelf en onderdrukte met moeite een wanhoopskreet. Het kon toch niet, dacht hij, dat hij niet meer wist waar hij zijn auto achtergelaten had.

Als hij heel eerlijk met zichzelf was, moest hij bekennen dat er veel meer was dat hem ontging. Hij kneep zichzelf in de hand en nam de lift naar het winkelcentrum, dat hij net verlaten had.

Op zijn stappen terugkerend keek hij nu wel aandachtig in elke overbelichte etalage.

Een schoenwinkel. Nieuwe schoenen, dat was het!

Een blonde verkoper kwam breed glimlachend op hem af en boog iets te ver voorover, zijn rechterhand al te sierlijk. De man leek wel een pop.

Markus keek hem aan en kon het niet opbrengen gewoon vriendelijk te zijn. Hij had geen zin in spelletjes en vroeg: Schoenen?

Ja, natuurlijk, kirde de marionet, maar wat zoekt u?
Mij om het even, mompelde Markus.
Zoekt meneer een stadsschoen of een sportief model-
letje?

Nog even en hij kan een sportieve muilpeer krijgen, dacht Markus. Hij keek de andere kant op, naar de passerende mensen en merkte dat niemand hem zag, alsof hij er niet was.

De blonde jongeman mat zijn voeten, om dan via een deur achter de toonbank te verdwijnen. Markus had het lef niet naar buiten te lopen en zag de gele haren al boven een stapel schoendozen uitsteken. De verkoper leek wel buiten adem, zo sportief was hij nu ook weer niet.

Markus paste alle schoenen en op bevel ging hij recht staan, zette een paar stappen en ging weer zitten. Hij kocht een paar klassieke molières met veters en een paar joggers. Hij liep nooit harder of verder dan nodig, maar hij had nu, zoals iedereen, een paar sneakers.

Hij betaalde met een kredietkaart en vroeg dan: Hoeveel ondergrondse garages zijn er hier?

De kanarieblonde vogel schrok. Waarom stelde die man zo'n domme vraag, terwijl hij over zijn schoenen niets gezegd had? Kon hij raden dat Markus' vraag de echte reden was waarom die vreemde klant in de winkel stond?

Twee, zei hij, tenzij u die oude parking meerekent, die onder het operagebouw ligt.

Markus' hart begon sneller te kloppen, uit hoop en ook van schrik. Hij had duidelijk gezien dat het blond fatje hem raar aangeken had.

Hij knikte kort en de verkoper bleef stokstijf staan.

Bijna in ademnood zocht Markus de ingang van de tweede parking. Hij kon nauwelijks geloven dat dit hem weer overkwam, hij die, op het pretentieuze af, ooit toch zo zelfverzekerd geweest was. Tot overmaat van ramp was er hier geen lift, alleen maar de trap naar beneden. Hij zag het waarschuwingsteken: een vallende man. De papieren zak met de schoendozen zette hij even neer om de zweetdruppels van zijn voorhoofd te wissen.

Beneden vond hij zijn auto andermaal niet. Hij besloot een taxi te nemen en morgen terug te komen. Hij had zeker griep, een oud excuus, en over zijn ogen lag een wit waas, dat hij eveneens tevergeefs met zijn zakdoek probeerde weg te wrijven. Nu zag hij ook nog sterren.

In de taxi voelde hij zich veilig, maar hij bleef wel angstig naar buiten kijken. Hij zag al die vrolijke mensen lopen, en plots zag hij zichzelf daar hangen: opgeknoopt aan een verkeerslicht.

Hij kromp ineem, maar de taxi reed door, de chauffeur had niets gezien.

Hij deed zijn ogen dicht. De wagen stopte voor het grote appartementenstgebouw, waar hij in een twee-slaapkamerflat woonde. Hij betaalde de chauffeur, ging naar de voordeur

en stootte zijn hoofd tegen het glas. Als in een flits zag hij zichzelf naar binnenlopen

De veiligheidsdeur van de flat was op dubbelslot. Hij was bang en rilde, haalde dan de ander in.

Eenmaal binnen leek hij weer zichzelf, helemaal alleen. Hij inspecteerde voorzichtig de badkamer en opende de keukenkasten. Alles was leeg, er was niemand.

Hij had nog niet gegeten en opende een blik witte bonen in tomatensaus, dat hij snel opwarmde en al rechtstaand opat. Uit de bijna lege koelkast nam hij het mineraalwater en dronk van de fles. Hij bleef verwonderd over zijn gedrag: alsof hij weer de ander was of omgekeerd.

Later probeerde hij tv te kijken, een thriller, maar hij zag alleen zichzelf in allerlei rollen. Hoe meer hij keek, hoe groter zijn beeld op het scherm werd. Als de gewiekste moordenaar van twee vrouwen droeg hij de sneakers die hij zopas gekocht had.

Zijn hoofd stond op barsten, hij zette het toestel af en sloop op de tenen naar de keuken. Hij zocht de zwaarste pijnstillers en slaappillen, die achteraan op het hoogste schap stonden. Alles donderde naar beneden en maakte in zijn oren een hels lawaai.

Wat scheelt er? riep hij.

Het bleef stil. Alle gordijnen waren dicht, ze hingen slap tegen de ramen en de muur. De pillen in de ene hand en een glas kraantjeswater in de andere, keek hij vlug over zijn schouder en slikte alles in.

In de badkamer om zijn tanden te poetsen, deed hij de deur op slot. Zijn benen werden week, maar hij geraakte na een kort gevecht met de deur toch nog tot bij zijn bed. Gekleed viel hij in slaap.

In de tuin speelden en zongen hun kinderen. De jongste van de drie, de jongen, danste. Markus keek zijn vrouw vol liefde aan en zij lachte gelukkig.

Hoeveel jaar zijn we nu al samen? vroeg Gemma. Hij wist het niet meer, het leek wel of ze nooit alleen geweest waren. Het was ook alsof ze altijd al kinderen gehad hadden.

Markus, zei Gemma, weet je echt niet meer hoeveel jaar we nu samen zijn?

Hij lachte, nam haar vast en fluisterde: 125 jaar.

Nu overdrijf je toch!

Het leek of ze ineens boos op hem was. Hij had geen enkel besef van tijd en jaren. Oud was gelijk aan jong en dan nog.

Gemma heel ernstig: Het is nu toch tijd om een beetje normaal te doen.

Normaal doen? Ze had het moeilijk ongelukkiger kunnen verwoorden. Wie wil er normaal doen? Wat bedoelde ze?

Ja, zij wilde al zo lang trouwen, wist hij, ja, ze wilde op huwelijksreis, ze wilde een witte jurk en een pastoor. Ze was het beu om juffrouw genoemd te worden. Wat als hem iets overkwam? De kinderen hadden zijn naam. Wie

was zij, de kinderoppas? Was ze bang de kinderen aan hem of zijn ouders te verliezen?...

Hij nam haar beide polsen vast en ze zweeg. Zij had gezien noch gehoord dat de kinderen stil naar hen, hun ouders, stonden te kijken. Het oudste meisje, bijna een puber, pruilde. Het jongetje zoog onrustig op zijn duim, wat hij alleen deed als hij bang was.

Kom we gaan naar binnen, fluisterde Markus.
De kinderen bleven alleen achter en leken bijna opgelucht dat hun mama en papa weg waren. Samen.

Hij zette twee koppen thee en ze gingen aan de grote eet-tafel zitten, Gemma en Markus, het koppel waarop velen meer dan een beetje jaloers waren. Twee mooie mensen, een mooi huis, prachtige kinderen en nooit of te nimmer geldproblemen. Alleen waren ze wat anders, geen echt-paar. Ze waren niet officieel getrouwd, uit principe, het principe van Markus; alleen uitgesteld tot de kinderen groot genoeg waren, beweerde Gemma.

Gemma begreep zijn koppigheid niet. Zijn eigen ouders waren toch ook getrouwd? Hij negeerde haar en mompelde iets over andere tijden.

Zijn ouders waren zeker niet-gelovigen, wat zij nog altijd niet had durven te vertellen aan haar ouders, die wekelijks naar de mis gingen en hun hele leven gespaard hadden om haar huwelijk en dat van haar zus te kunnen betalen. Haar zus was al een hele tijd getrouwd, maar daarmee was ook alles gezegd. Of die zo gelukkig was? Zij zei er niets over, dus werd er ook niet naar gevraagd. Ze was kinderloos,

dat wel. Gemma had altijd het gevoel dat haar zus jaloers op haar was. Delphine was graag de meter van het oudste meisje geweest, maar een ongedoopt kind had geen meter nodig.

Zie ons hier nu zitten, dacht Markus. Hij keek niet naar Gemma en lachte luid.

Ik begrijp je niet, schamperde hij.

Moet je daarom zo lachen?

Toen ik je pas kende, praatte je nooit over trouwen. Je was blij om zwanger te zijn en je beet van je af, toen je moeder aandrong op een vlug, kerkelijk huwelijk nog voor iemand iets aan je zag en het niet een van-moetens-huwelijk zou lijken. Waarom kom je daar nu op terug?

Markus schudde zijn hoofd en lachte niet meer.

Misschien ben ik nu van mening veranderd, zei Gemma, misschien wil ik dit wel doen om mijn ouders ook eens te plezieren? Of misschien ben ik toch niet zo anders dan die normale mensen waar jij op neerkijkt?

Markus zweeg.

In de hal nam hij zijn jas; het was nog vroeg, hij ging een eindje rijden, kon niet langer naar Gemma's onzin luisteren. In zijn nieuwe wagen wuifde hij bij het wegrijden naar de kinderen. Gemma keek hem vanuit de keuken na.

Dit zal wel weer overwaaien, dacht hij, het was niet de eerste keer dat ze over dit thema een woordje hadden.

Eerst dacht hij eraan om naar zijn ouders te rijden, maar zijn moeder zou het zeker aan hem zien en te veel vragen stellen. Hij had geen antwoorden. Hij wist niet waarom hij zo koppig was en besloten had het te blijven. Een belofte, hoe klein ook, kwam hij toch altijd na, maar hij kon niets

geven wat hij niet had, nooit beloofd had: nooit had hij zijn Gemma een huwelijk beloofd en hij besloot dat ook nooit te doen. Hij reed te hard en nam gas terug.

Nabij de stadsrand had hij honger en kocht een pak friet met pickles, iets wat hij van Gemma niet kreeg. Wat het eten betrof had ook zij principes. De gezondheid van de kinderen, weet je wel?

Hij voelde er weinig voor om terug naar huis te rijden. De kinderen sliepen zeker al en Gemma zou hem zijn vlucht kwalijk nemen. Gewoonlijk was hij het die de kinderen een verhaaltje vertelde en het licht in hun kamers doofde. Laat haar maar even bekomen, dacht hij.

En toch, hij voelde zich neerslachtig, en ja, vooral triest. Indien ze alleen maar wilde trouwen, dan was hij daartoe bereid. Zeer tegen zijn zin zou hij zelfs voor de witte jurk zorgen. Voor de kerk zou hij blijven passen.

Het was die kerk, het was die pastoor, dat kon hij niet. Niemand mocht hem dit vragen. Hij noemde zichzelf een progressief mens, vrijheid en gelijke rechten droeg hij hoog in het vaandel, zelfs de vrijheid van godsdienst verdedigde hij, maar voor zichzelf koesterde hij de vrijheid van het ongelof. Ik ben niet gelovig. Hij wilde het over pleinen en daken schreeuwen, maar een beschaafd mens, zoals hij, deed dat niet.

Ondertussen was hij de weg kwijt. Letterlijk. Hij reed op een modderig pad in een bos, wat op zich al merkwaardig was: een bos. Bomen werden gekapt door sjoemelaars om daar dan een industriepark te bouwen of een winkelketen,

handel die na een paar jaar opgedoekt werd. De import overtrof de export, maar de bomen en het bos kwamen niet terug.

Hij sliep die nacht in de auto, werd vroeg gewekt door allerhande vogels en haastte zich naar huis. Buiten het bos vond hij de weg en reed langzaam, luisterend naar het andermaal slechte ochtendnieuws op de radio. Meewarig schudde hij het hoofd, niet ziende dat de passagiers van de voorbijstekende auto's hem lachend aanstaarden en overdreven hun hoofd schudden.

Thuis was er niemand. Hij liep alle kamers door en vond zelfs de kat niet. Hij keek op zijn polshorloge en vloekte. Het was veel te vroeg voor de school en voor het werk van Gemma, die trouwens de rest van de week vrij had.

In de keuken, op zoek naar een restje koffie, was alles kraaknet. Helemaal geen vuile kopjes of mokken. Hij trok de vaatwasser open en ook die was leeg. Geen kattenbak, geen katteneten.

Hij stapte naar de badkamer, zeep noch shampoo, geen achtergelaten onderbroek of vergeten sokken. Hij kleepte zich uit en draaide de douchekraan open: niet één druppel water. Hij zocht de schakelaar, maar geen enkele lamp gaf licht.

In zijn blootje ging hij op de kleine taboeret zitten. Hij huilde, kon niet geloven dat Gemma weg was met de kinderen en dat ze hem alleen liet met de meubels en het veel te nette, grote huis.

Hij kon nog net een broek aantrekken om de deur open te doen voor de buurvrouw, die ongeduldig toekeek hoe hij de brief die ze hem gegeven had, opende en las. Hij slikte en bedankte haar.

Is er iets gebeurd? kon ze niet nalaten.

Nee, zei hij, helemaal kapot, meer tegen de lucht dan tegen haar.

Als ik met iets helpen kan?

Nee, dank je.

Hij sloot de deur voor haar neus.

Gemma had de kinderen uit bed gehaald, nadat ze het hele huis gepoetst had. Eigenlijk poetste ze nooit; met hun tweeën verdienden ze genoeg om gemakkelijk iedere dag een schoonmaakster te betalen. Hij had rechten gestudeerd en werkte op een groot kantoor, zij gaf deeltijds les aan een middelbare school.

Ze was lerares, had talen gestudeerd en alles wat enigszins met taal te maken had. Ze leerde alles eerst zelf en gaf dat dan door aan geïnteresseerde leerlingen. De rest van de jongeren, zo'n tachtig procent, hing er maar wat bij, maar Gemma maakte zich daar niet druk om. Kinderen zijn zoals volwassenen, ze zijn uniek en allemaal anders.